

EFTERTRYK

NR. 4 - MAJ 2024

EFTERTANKE:

GUD ÅBNER DØRE, VI IKKE- HAR DRØMT OM

| Af John Nielsen, generalsekretær

Det er godt og vigtigt at lægge planer. Men det er endnu bedre, når Gud overrasker os med sine planer. Når det sker, opdager vi, at hans planer overgår, hvad vi har kunnet forestille os. Guds perspektiv er altid større end vores. Derfor er hans planer også større.

DISCIPLINE KOM UD AF BOBLEN

Disciplene oplevede en krisetid. Jesus var både død og opstået, men også vendt tilbage til himlen. Nu følte de sig efterladte med befalinger og løfter uden at se nogle særlige resultater. De som var sendt ud i verden, havde lukket sig inde i deres egen lille boble.

Men pludselig gik døren op. Var der nogen, der kom ind? Tilsyneladende ikke. Men en kraftig vind blæste imod dem. De så den ikke. "For vinden blæser, hvorhen den vil, og du hører den suse, men du ved ikke, hvor den kommer fra, og hvor den farer hen", Johs. 3,8.

Sådan var det den dag i Jerusalem. "Pludselig kom der fra himlen en lyd som af et kraftigt vindstød, og den fyldte hele huset, hvor de sad", Ap.G.2,1. Jeg forestiller mig, at den kraftige vind blæste

døren op. Døren til den verden, der ventede på at høre evangeliet. Nogle øjeblikke senere var de ude af deres boble og i fuld gang med at tale om Jesus til de mange folkeslag, der befandt sig udenfor døren. Gud havde pludselig åbnet døre og muligheder, de ikke havde forestillet sig.

KIRKEN KAN KOMME UD OVER KANTEN

Når kirken er i krise og kan opleve, at det er vanskeligt at komme ud over kanten med det, Jesus har kaldet os til at dele med den verden, der befinder sig på den anden side af kirkedøren, kan vi finde håb i det faktum, at Gud pludselig kan åbne uventede døre. Det skal ikke fritage os fra at lægge planer, og det skal ikke føre os ind i en passiv venten. Men tanken om at Gud kan åbne uventede døre kan fylde os med en positiv tro. En tro der er grundet på Guds muligheder. En tro der får os til at overveje om vores perspektiv er for snævert. En tro der kan forberede os på at være Guds sendebud på steder, hvortil vi i dag har lukkede døre. En sådan tro giver kirken håb.

TIL REFLEKSION:

Har du oplevet at Gud har åbnet uventede døre for dig? Læs Esajas 55,8-9 og grund over, hvad det betyder?

Eftertryk nr. 4, 136. årgang, juli 2024. Udgives af Evangelisk Frikirke, Danmark. Bladet udkommer 6 gange om året.

Ansvarshavende: Landsledelsen v/formand Brian Kjøller.

Redaktion: Peter Götz og John Nielsen. Henvendelser til Peter Götz, peter@goetz.dk.

Grafisk design: Laila Nygaard

Sekretariatet: Borrevejlevej 26, 4000 Roskilde, sekretariat@evfri.dk - tlf. 40 16 21 31

Forsidefoto: Mathilde, Lindenborgelev i Rumænien

| Af John Nielsen

LAD OS TALE OM TRO

I september lanceres den store fælleskirkelige kampagne "Lad os tale om tro". Det sker på de sociale medier, hvor en række samtalevideoer vil blive delt. I hver video taler to mennesker sammen om det at tro eller om emner, der har med tro at gøre. Tanken er at disse videoer kan deles med venner, kollegaer og hvem man taler med tro om. Dermed faciliterer videoerne en samtale, som kan foregå på arbejdspladser, i hjemmene, i skolerne og hvor som helst.

Projektideen er født i FrikirkeNet, men initiativet har bredt sig og er således blevet et af de største fælleskirkelige projekter nogensinde. Udover frikirkerne står så forskellige kirkelige organisationer som Alpha Danmark, Danske Kirkers Råd, Evangelisk Alliance, Bibelselskabet, Landsforeningen af menighedsråd, KFS, Dansk Oase og Den Katolske Kirke bag projektet.

Projektet rammer ind i en tid, hvor samtalen om tro har fået ny vind i sejlene. Det høres i medierne. Det ses i interviews med kendte personer, der offentligt vedstår, at de er begyndt at tro. Det ses også i en undersøgelse blandt de 22-35-årige. Undersøgelsen viser en stor nysgerrighed på tro og spiritualitet, men også, at mange ikke har noget sted at tale om dette.

I en tid som denne må kirken og den enkelte troende på banen og tilbyde og facilitere samtale om tro. Nogle kirker byder ind til særlige arrangementer, som for eksempel Samtalecafé med mere. Vi opfordrer vores menigheder til at gøre brug af den gave, som dette projekt er til kirkerne.

I videoerne møder vi helt almindelige og ukendte danskere. Men der produceres også videoer hvor kendte personer som komikeren Casper Christensen, forfatteren Anne Cathrine Riebnitzsky, opera-sangeren Jens Christian Wandt og politikerne Ida Auken, Alex Vanopslagh og Frederik Vad taler om tro.

FRANCIS JACKSON

Initiativtager til og leder af arbejdet i Ghana, der begyndte som et børnehjem og nu har udviklet sig til meget mere, har i foråret efter to hjerteanfald været alvorligt syg med lang indlæggelse og omfattende behandling. Kun en lille del af udgifterne kunne dækkes af hans forsikring.

Derfor blev en indsamling sat i værk her i landet – og resultatet er overvældende (kr. 94.000). De kan med sikkerhed dække de aktuelle omkostninger.

ARROW

Det ledertræningsforløb, som flest unge fra Ev. Frikirke DK, har deltaget i de senere år starter op efter sommerferien med sit femte hold – nu i en lidt kortere (og billigere) model, som måske alligevel er endnu bedre og skarpere.

Se mere på www.arrowlederskab.dk

ÅRSMØDE MED ENGAGERET DEBAT

Birkebjergkirken i Næstved, hvor Nana Holm Green er præst, dannede sidst i maj ramme omkring årsmøde 2024 for Evangelisk Frikirke Danmark.

INTERNATIONAL MISSION

Om formiddagen lykkedes det de fire missionsudvalg – for Grønland, Ghana, Rumænien samt Thailand og Myanmar – på ti minutter hver at give et klart indblik i et omfattende arbejde, der gøres muligt af menighedernes gaver til fællesarbejdet.

Traditionen tro blev missionsstafetten overdraget fulgt af nogle kloge ord. Denne gang var det Ghana, der gav stafetten videre til Grønland.

MISSION I DANMARK

Det var naturligvis John Nielsen, generalsekretær, der tog sig af punktet om Mission i DK.

John hæftede sig ved *kaldet*. Har vi glemt det? Er det blevet upopulært at tale om et kald? Og har vi dermed mistet noget afgørende for at mennesker engagerer sig i mission hjemme og ude?

Naturligvis er det dybest set Gud der kalder, sagde John Nielsen, men det kald vil de fleste dog høre og møde i deres kirke – og derfor skal vi forstå os selv som formidlere af Guds kald til mission. Den bedste sætning var nok:

Det handler ikke om hvor mange du kan få til at sidde i din kirke, men om hvor mange du kan få til at rejse sig og gå!

EFTERMIDDAGENS ÅRSMØDE

Efter en dejlig frokost skabt af Birgit Breindahl tog vi fat på det formelle møde om eftermiddagen, med Tomas Lindholm som dirigent og Pia Daugaard som referent. Det begyndte med kommentarer til de skrevne årsberetninger. Fra Landsledelsens formand, Brian Kjøller fik vi understreget betydningen af fællesskabet som vores allervigtigste dna i EFD. Var det mon en venlig hilsen til dem, der sætter det dyrebare og gudgivne fællesskab på spil i teologiske diskussioner?

KATHRINE MØLLER FREDERIKSEN, FORMAND FOR EFBU

Kathrine Møller Frederiksen, formand for EFBU, berettede med begejstring om en lang række initiativer i årets løb.

John Nielsen, gen.sekr. præsenterede os for den nye præst i Vanløse Frikirke, Ane-Sofie Lyngsvig Nissen.

ANE-SOFIE LYNGSVIG NISSEN, NY PRÆST I VANLØSE FRIKIRKE

På vegne af efterskoleforstander, Anders Ohlsen, gav Peter Götz et kort indblik i Efterskolen Lindensborgs for tiden meget gode forløb og sagde desuden tak til Kim Nissen for i sin tid at have fået øje på det sted for skolen, som i dag er en perle.

Missionsstafetten gives videre til Grønland

Under overskriften EFTERTRYK lagde Peter Götz, redaktør, vægt på kirkesamfundets organ som en vigtig 'samler' af fællesskabet og understregede med et lille regnestykke hvor billigt det er for os.

FORSLAG

En temmelig engageret dialog udspillede sig med baggrund i et forslag, der formelt hed sig at være stillet af Saralystkirken i Aarhus. Bag forslaget stod fire præster, som tilsyneladende var de egentlige forslagsstillere.

Forslaget gik i al sin enkelthed ud på, at der i vores kirke på landsplan skulle etableres et mentorteam, hvor præster og menigheder et par gange om året – vist nok efter eget valg – ville kunne trække på en fra dette team.

Landsledelsen havde på baggrund af dette forslag valgt at stille et andet og efter deres mening udvidet og bedre forslag, så derfor skulle repræsentanterne tage stilling til de to forslag.

For den uindviede tilhører var de to forslag meget enslydende. Og efter en debat endte det med at forslagsstillerne fra Aarhus trak deres forslag med håb om at deres synspunkter ville komme med, når Landsledelsens forslag skulle rulles ud. For repræsentanterne blev den afstemning noget rodet.

REGNSKAB OG BUDGET

Det var med en meget alvorlig mine, at Bo Jørgensen, økonomisekretær, fremlagde kirkesamfundets regnskab og senere budget. Gaverne fra menighederne til fællesarbejdet har været støt faldende i adskillige år. Det vil nu også komme til at ramme såvel generalsekretærens ansættelse som de internationale missionsfelter med nedskæringer.

VALG TIL LANDSLEDelsen

I sidste øjeblik var der dukket en kandidat op til Landsledelsen, nemlig Benny Gohr Jensen fra Grindsted, som blev valgt. Afgående var Ruth Cilwik Andersen og Bo Jørgensen.

A group of five young children are gathered in a church, holding small Danish flags. They are standing on a red brick floor. In the background, there is a wooden pulpit and a large, ornate wooden structure, possibly a baptismal font. The children are dressed in casual clothing, including dresses and a cardigan. The church interior features white walls and a wooden staircase with a dark railing.

KAN I HUSKE DA I BLEV FØDT?

Pia Søgaard i en kreativ gudstjeneste

En stopfuld kirke i Hejnsvig en søndag i 2023 vidnede om en helt særlig begivenhed: Indsættelse af ny præst. Personen, der holdt sin indsættelsesprædiken var en af vores gamle spejderpiger fra Vestermarkskirken i 70'erne, Pia – nu Søgaard.

| Af Peter Götz

Pia holdt sig naturligvis til dagens tekst. Det var beretningen om mødet mellem Nikodemus og Jesus (Johs. Ev. 3). På en både finurlig og naturlig måde fik Pia indlemmet sin egen historie i prædikenen, så evangeliets kerne om det nye liv i Gud, også formåede at rumme en ung piges søgen, præcis som Nikodemus måtte opsøge Jesus en aften for at få afklaring.

Dermed fik Pia også sagt tak for sin opvækst i Vestermarkskirken i Grindsted, uddannelsen på Ansgar og årene i Missionsforbundet.

NIKODEMUS

Det er en sen natte-time for næsten 2000 år siden, da Nikodemus i ly af mørket kommer til Jesus. Han er nysgerrig efter at finde ud af hvem Jesus er, og hvad det indebærer at følge ham. Jesus siger og gør nogle ting, som er anderledes end det Nikodemus er vant til. Hvem er han? Hvor kommer han fra? Hvad kommer han med? Hvad vil han? Spørgsmålene har tilsyneladende stået så meget i kø hos den lærde Nikodemus, at han overvinder sig selv og udnytter mørket til et mødes med Jesus i det skjulte.....

EN 12-ÅRIG PIGE I GRINDSTED

Der skete noget lignende i starten af 80'erne. På et ganske almindeligt skolebibliotek på en ganske almindelig kommuneskole sniger en 12-årig pige sig rundt på biblioteket for at undgå at klassekammeraterne skal se, at hun er på lånerjagt efter en børnebibel. Da hun finder én, bliver den lagt ind

imellem alle detektivbøgerne om De Fem og bøgerne om Bertram og hans brødre.

Hun sørger for at komme sidst i køen til udstempningen og lægger bøgerne strategisk oplukket, så ingen af klassekammerater lægger mærke til den orange Børnebibel af Anne de Vries. Hun er – som Nikodemus – nysgerrig, hun vil også vide mere om, hvem den treenige Gud er. Pigen er blevet spejder og har for første gang til spejdermøde hørt voksne mennesker tale om Gud som Skaberen og en kærlig far og om Jesus som en ven, der går med igennem alt og aldrig slipper dig – og hun vil vide mere. Hun sluger børnebiblen fra A til Å – flere gange. Der er noget i fortællingerne, som gør noget ved hende og for hende. Det er beretningerne om mennesker, som oplever et fundament, der har stået urokkeligt i deres liv i medgang og modgang igennem flere tusinde år. Kan det også være et fundament – en klippe – for hende? Kan Gud også være nærværende i hendes liv og hverdag?

FØDT PÅ NY?

Da pigen fra skolebiblioteket når de 16 år, begynder de samme spørgsmål også at rumstere i hendes hoved.

Et hoved, som nu kunne tænke mere abstrakt og komplekst og som derfor stillede nye og anderledes spørgsmål.

En fredag aften – det var ikke så sent, for hun og veninden skulle være hjemme i ordentlig tid – er de på vej hjem fra fredagens Bibelklub. På vejen stiller de hinanden spørgsmålene, som Nikodemus gjorde, hvordan kan man vide, om man er født på ny? De har hørt om nogle, som kan fortælle om store og skelsættende oplevelser, men dem har de ingen af. Er de født på ny? Er de kristne? De to teenagere er meget handlekraftige, så de vender træskoene, som de har på fødderne den aften, og går tilbage til lederen af Bibelklubben. De er nødt til at få svar på deres spørgsmål.

Mens de sidder i sofaen, udvikler der sig en samtale, som bliver skelsættende. "Kan I huske, da I blev født?" Det kan teenagepigerne ikke. "Ved I, at I lever?" Det ved de. Og så kommer de forløsende ord: "Sådan er det også med at være født af Gud. Man kan ikke nødvendigvis huske, hvornår eller hvordan det skete – men man ved, om man lever med Gud, at man er et Guds barn!" De to teenagepiger rejser sig lettet fra sofaen. Alt er OK, og så trasker de hjemad igen – med ro i sindet. Frøet er sået, og livet med Gud spirer og gror i dem.

Hejnsvig Kirke

EFTERSKOLEN LINDENBORG

| Af Peter Götz

SKOLETUR TIL RUMÆNIEN

I april tog seks elever fra efterskolen Lindenberg til Rumænien for at se ind i det omfattende arbejde som Dorthé og Cornel Pascu gør. Ledere på turen var en af skolens pedeller, Kurt og hans hustru, Merethe.

TID TIL DET DER ER STØRRE

At vise eleverne, hvad de løber for, når der er sponsorløb på skolen og hvor stor en forskel pengene fra julemarkedet kan gøre for andre er vigtigt, siger Kurt, og fortsætter: Mødet med familier der lever i en fattigdom, de aldrig har set, gjorde et kæmpe indtryk på dem. Og det var iøjnefaldende hvad blot et lille stykke legetøj kunne skabe af glæde i et fattigt hjem.

En af opgaverne som vores elever havde, var særdeles grænseoverskridende for dem: at skulle overrække nogle af disse familier en økonomisk hjælp. Men det var en del af opgaven.

Efter turen var formidlingen til de andre af skolens elever meget velfungerende og berørte mange dybt. Alle fik øje på den af skolens værdier, der hedder TID TIL DET DER ER STØRRE.

Ugen efter var der igen sponsorløb og det gav god mening.

Efterskoleelever fra Lindenberg på besøg i et rumænsk hjem

Mange opgaver blev løst på Lindenbergdagene

LINDENBORG DAGE

I slutningen af juni startede Lindenbergdagene (arbejdsugen) på efterskolen med en hyggelig Skt. Hans aften med grillmad og bål.

Fra mandag morgen til torsdag middag blev der arbejdet igennem, så en lang række planlagte projekter blev nået – både ude og inde.

Alle næsten fyrre deltagere fik opgaver, der passede til overskud og kræfter, så glæden og hyggen ved fællesskabet forblev intakt.

Skolens nye køkkenchef, Klavs, serverede det mest lækre mad morgen, middag og aften.

AFTNERNE

Alle aftner havde hver deres særpræg med bl.a. besøg i Roskilde Havn for at få en is, aftenkaffe i haven hos Neel og Peter og en aften med forstanderparret, der fortalte om skolens dagligdag.

Kristian Bonde-Nielsen
i samtale med
Joe Stabile

NÅR TRO OG TEOLOGI OMSÆTTES TIL **FÆLLESSKAB OG NÆRVÆR**

Uanset hvem vi taler med i vores frikirkelige miljøer, danner panderynkerne sig ofte sammen med spørgsmål om, hvordan vi genopfinder os selv som vigtige og stærke kirkemiljøer, der har en dagsorden, der passer til vores medmennesker.

Kristian Bonde Nielsen skrev for nogle uger siden et tankevækkende indslag på Facebook, som vi har fået lov at gengive her – og som måske peger på en retning. Døm selv.

| Af Kristian Bonde Nielsen

Jeg har et had-/kærlighedsforhold til kirke. Eller måske er had et stærkt ord, men jeg har et ambivalent forhold til kirke.

Når det er bedst er det som ingen andre fællesskaber i verden. Når det er bedst er det fællesskaber, hvor vi møder dem, vi ellers aldrig ville møde. Når det er bedst er det dér, vi får bonusbedsteforældre, bonusonkler og -tanter. Når det er bedst, er det der, hvor mennesker bliver budt velkommen som de er, uden forbehold.

Men nogle gange er kirken ikke bedst. Nogle gange er det frustrerende og det der er værre.

EN KIRKEBEVÆGELSE MED ET ANDET FOKUS

Derfor var der noget i mig, der fik ny energi, da jeg for et par år siden for første gang stødte på den post-evangelikale bevægelse, der er i gang i USA og andre steder i verden. Der var noget hér som jeg var nødt til at undersøge nærmere, hvilket jeg så har gjort et par uger i april med min gode ven og kollega, Lasse Åbom.

Jeg kunne skrive om amerikansk kultur, om hvor hurtigt alting går og hvordan en introvert dansker kommer til kort i det tempo, alle samtaler foregår i. Jeg kunne også skrive om madkultur (læs: tacos, tacos!), eller den særlige 'sydstats-hospitality' som gør, at det praktisk talt er umuligt at få lov til at betale, når man er ude at spise eller få en øl.

Men egentlig er det ikke det, det skal handle om. For det, jeg mere end noget andet tager med mig hjem fra vores tur er, at den kirke jeg (og måske andre) går og længes efter faktisk er på vej til at blive. Det jeg mere end noget andet tager med mig hjem er, at de spørgsmål og længsler og drømme, som jeg og andre, jeg kender, går med, findes på tværs af landegrænser og kulturer. Længsler efter en kirke, som er mere engageret i verden, mere inkluderende, mere klar på at lære fra en bred vifte af kirkelige traditioner og mere optaget af hvordan man agerer nådigt (især hvor uenigheden er størst).

HVAD ER VIGTIGST?

Alt sammen insisterende på, at kirken stadig er værd at kæmpe for og at Jesus-historien stadig er den historie, der mere end noget andet er værd at fortælle.

Zach Lambert præst i Restore, Austin

Noget der er ganske særligt i den her bevægelse er en insisteren på, at det er vigtigere, hvem vi gerne vil være og hvordan vi er overfor hinanden, end hvad vi tror på. Det der forener os er ikke en masse læremæssige spørgsmål men en længsel efter en særlig kultur og nogle særlige værdier, der skal kendetegne vores kirker. Ikke fordi kirkelige doktriner ikke er vigtige, men måske i anerkendelse af, at der faktisk er noget der er vigtigere. Det er måske også derfor, at bevægelsen rummer en bred vifte af kirkelige traditioner. Det er ikke længere vores syn på særskilte teologiske spørgsmål om dåb eller nadver, der får os til at hænge sammen.

JESUS I CENTRUM

Mit eget ambivalente forhold til kirke har gjort, at jeg af og til har haft lyst til at finde noget andet at bruge mit krudt på. Grunden til, at jeg alligevel bliver ved er, fordi jeg tror, der er noget ved kirken som er værd at kæmpe for at bevare. Og måske endda mere end bare at bevare kirken, er den værd

Levende samtaler på konferencen for post-evangelikale

at prøve at skabe en forandring i. Der er så mange ting, jeg holder så meget af – og som jeg vil gøre mit for bevare. Samtidig er der også ting, jeg har lyst til at vi efterlader i fortiden.

Når det var en stor opmuntring for mig at møde mennesker med mange af de samme overvejelser, så skyldes det, at jeg de sidste par år har haft så mange samtaler med folk, som er på den samme vandring. Overvejelserne omkring alt fra hvad vi stiller op med Bibelen, om gudsbilleder, om hvordan man taler om tro med børn og unge, hvordan god kirkeledelse ser ud og særligt hvordan vi kan få Jesus-historien tilbage i centrum af den kristne fortælling. Overvejelser om musik, spiritualitet, økonomi, socialt ansvar, racisme, Guds vilje blandt meget andet. Og selvfølgelig overvejelser omkring seksualetik og seksualitet. Overvejelser omkring hvordan vi bliver bedre kirker for vores LGBT+-søskende. (Og inden du tænker: Nu snakker han om det dér LGBT+-halløj igen, vil jeg bare sige, at jeg ikke taler halvt så meget om det, som min indbakke kunne retfærdiggøre.) Overvejelser omkring, hvordan vi taler med mennesker, vi er uenige med. Kritisk selvrefleksion over de sår som mennesker har fået i kirkelige sammenhænge og hvordan vi kan gøre bedre plads til tvivl og undren.

TRO PÅ KIRKEN OG DENS HERRE

Det helt særlige ved den her bevægelse er, at det er en bevægelse af mennesker, der har bevaret troen på både kirke og Jesus Kristus som kirkens Herre. Der har været mange andre bevægelser i og omkring den kristne tro de sidste 20-30 år som også har stillet store spørgsmål, men som ofte er endt i en mere kynisk "det-hele-kan-være-lige-meget"-tilgang. Men for mig er det den afgørende forskel. Det er ikke en postkristen eller postkirke bevægelse.

Noget andet, der var helt særligt, var den særligt generøse attitude vi har mødt hos alle involverede. Vi er blevet mødt med åbne arme alle vegne og de fleste har stillet spørgsmålet: Hvordan kan jeg hjælpe jer?

Så hvad skal du med alt det? Siden du har læst med så langt må du have en eller anden interesse i dansk kirkeliv. Hvis du har lyst til at fortsætte samtalen har vi nogle samlinger i Danmark i noget, vi har kaldt *3rd way collective*. Vi har også en Facebook-gruppe ligesom du er velkommen til at invitere dig på kaffe hos mig (eller Lasse er jeg sikker på).

SPONSORLØB

TIL FORDEL FOR GRØNLANDSKE BØRN

| Af Lilian Ryborg, Thisted

Evangelisk Frikirkes Børn og Unge i Thisted har en skøn pige gruppe, som vi kalder Girls Only.

Da vi gerne vil give pigerne indblik i forholdene andre steder i verden, har vi i år bl.a. valgt at have fokus på Grønland. Tidligere på året havde vi besøg af to friske unge fra Aalborg, som havde været på missionstur til Grønland i efteråret.

BRÆNDSTOF TIL BÅDEN

Det var meget inspirerende at høre, hvad de havde set og oplevet. I den forbindelse planlagde vi at afholde et sponsorløb, hvor overskuddet skulle gå som hjælp til grønlandske børn, så de kunne få brændstof til båden, der skal sejle dem på lejr i sommerferien.

SOM GJALDT DET EN MEDALJE

På en skøn solskinsdag i april, deltog fire piger, et par brødre, Bodil Fodgaard, Henrik Engelbrechtsen, menighedens formand, et par andre samt jeg selv i sponsorløbet.

Svend Ryborg, som er præst i kirken, stod og satte streger på løbesedlerne, og der blev hujet og klappet af tilskuerne, når endnu en runde blev gennemført. Pigerne løb, som gjaldt det en medalje.

PÆNT OVERSKUD

Ud over sponsorløb, havde vi tipskupon og salg af pølser, brød og saftevand. Det blev et par sjove timer fulde af energi og glæde.

Da alle udgifter var gjort op, kunne vi med glæde og stolthed konstatere, at vi havde 5.300 kr. i overskud, som vi glæder os over at kunne sende til Grønland. Så mon ikke der bliver til lidt mere end brændstof?

MYANMAR

TAK FOR JERES BØNNER

Glimt fra Myanmar på baggrund af en dialog,
som Tobias Nissen tog initiativ til i maj måned.

| Af Peter Götz

VIDNESBYRD

At læse svarene fra den NGO, som vi siden 2008 har arbejdet sammen med i Myanmar og som vi i daglig tale kalder KWEK, er et vidnesbyrd i sig selv – fordi de ikke giver op. Nedenstående spørgsmål er stilet til den konstituerede leder JC, som tiltrådte, da den tidligere leder, Angelina, måtte flygte. KWEKs primære arbejdsmodel er foruden undervisning i agerdyrkning, husdyrhold, handel og

menneskerettigheder at få de små samfund til at etablere deres egen spare og låne-kasse, VSLA (Village Safe and Loan Association).

Har du og staben det godt og går det godt for jer med arbejdet?

Ved Guds nåde føler vi os fremdeles beskyttet og 'sikre' – både staben, vores frivillige og bestyrelsesmedlemmerne.

Undervisning i en landsby

Fortæl om en succes

Fra Kone Lae Yoe village beretter en gruppeleder: Det VSLA project, som KWEG satte i gang har været yderst effektivt.

Medlemmerne er begyndt at spare op regelmæssigt. Det styrker fællesskabet at vi mødes hver måned, og at vi nu kan låne til en lav rente. Som medlemmer er vi begejstrede for i VSLA systemet også at have en social fond, der tillader os at støtte andre og dem der har særlige behov. Dermed har vi hjulpet mennesker med helseproblemer og givet støtte til medicinsk behandling på hospitalet. Desuden har vi kunnet hjælpe mennesker på flugt, der søgte ly i kirken.

Stor tak til komiteen bag Kvindernes Internationale Bededag for gaven i år. Med fire-fem års mellemrum bliver Evangelisk Frikirke Danmark spurgt om at beskrive et indsamlingsprojekt, som bliver bekendtgjort i bededagens brochure og nævnt på alle arrangementer. I år valgte vi at pege på vores arbejde blandt sårbare kvinder og børn i Myanmar/Burma. For nylig blev der fra indsamlingen, som også havde andre modtagere, sat kr. 38.000 ind på vores konto. Det er en stor opmuntring.

Ny repræsentant

Efter mange, mange års aktiv indsats har Anna Lundtoft valgt at trække sig fra komiteen. I stedet er Jane Bjørsted indtrådt som repræsentant for EFD.

Kan du give et kort indblik i den konfliktfyldte situation og sige hvordan det påvirker jer?

Den aktuelle situation i Myanmar har udviklet sig til en stigende undertrykkelse.

De økonomiske udfordringer har forstærket krisen med en skyhøj inflation. Eksempel: Æg, der før kostede 120 Myanmar Kyat pr stk., ligger nu på 400. Også noget så basalt som ris er steget voldsomt. 300 Kyat = 1 DKK

Landet er fortsat plaget af løbende konflikter i mange regioner. Infrastrukturen, der er vital for den almindelige transport er ødelagt, som fx broen der forbinder Mon og Hpaan.

Mangel på medicin og fødevarer har drevet priserne op, til stor belastning for mange mennesker.

Sammenfattende: Myanmar står midt i en mængde udfordringer, inklusive økonomisk ustabilitet, nedbrudt infrastruktur, internet restriktioner og løbende konflikter. Det har alt sammen en alvorlig indflydelse på borgernes daglige liv og sikkerhed. Tak for jeres engagement og støtte.

Please, husk Myanmar og KWEG i jeres bønner.

MAD OG MISSIONSMARKED I MARIAGER

Planerne er lagt og servietterne er trykt til årets mest kreative spisested på sommerstævnet i Mariager i dagene 20. -26. juli 2024.

| Af Peter Götz

Sammen med vores venner fra Bethelkirken i Aalborg satser vi på at servere mad til alle de gæster, som ikke har tilmeldt sig de officielle spisetilbud – og dem, som ser en mission i at spise et sted, hvor alt overskud går til arbejdet på vores indsatsfelter. Det foregår på det grønne område lige uden for skolens store spisestue.

VISIONEN

Det er nemlig vores vision: At sælge så meget mad som muligt, hvor det, vi tjener, går til vores missionsfelter i Grønland, Ghana, Rumænien samt Thailand og Myanmar.

NYT

Maden, der kan købes, er vores helt særlige specialitet: forskellige fortryllende thaisupper – og desuden en rigtig dansk klassiker: Hjemmelavede frikadeller og kartoffelsalat.

Thaisupperne laves fra dag til dag og der vil være variation i menuen hver dag. I køkkenet står Birgit

Breindahl fra Næstved. Frikadellerne er produceret på Lindendagene (Efterskolens arbejdsuge) af Neel Götz og medhjælpere.

MEDARBEJDERE

Sammen med Birgit Breindahl og undertegnede vil en række frivillige fra vores fire missionsudvalg – samt andre – være klar i teltet. Skulle vejret bliver dårligt er der god plads indenfor.

FLERE TILBUD

Tæt på vores 'madtelt' står gruppen fra Aalborg klar med pølsevogn og et telt med andre gode retter som wraps, pandekager, kaffe, slush ice, osv. I fællesskab bestyrer vi en soft-ice-maskine, som vi håber bliver flittigt udnyttet – for at vi kan finde så mange penge som muligt til vores gode missionsprojekter.

VELKOMMEN

Kom og spis – og hjælp andre til at få del i de gode nyheder.